

Jordi Clanxet Wüst (1950-2021)

Jordi Clanxet es va llicenciar en Medicina l'any 1973, després d'estudiar la carrera a l'Hospital Clínic (Universitat de Barcelona). Els primers passos dins del món de la pediatria van ser a l'Hospital d'Infecciosos (actual Hospital del Mar). Va fer l'especialitat de pediatria com a metge resident a la Clínica Infantil «Francisco Franco» (actual Hospital Infantil Vall d'Hebron) fins

l'any 1978, i va encaminar les seves preferències cap a la nefrologia pediàtrica.

Els anys següents a la residència va exercir la medicina privada, al seu domicili, i ja no la va abandonar fins la seva jubilació definitiva l'any 2018. Aquest aspecte de la pediatria el va compatibilitzar amb l'exercici hospitalari al Servei de Pediatria i Neonatologia de l'antiga Clínica Quirón fins al final de la dècada dels vuitanta. El març de l'any 1984 va obtenir la plaça de metge adjunt de Pediatria del CAP Canteres al barri de Roquetes de la ciutat de Barcelona. Aquells primers anys de la reforma de l'atenció primària, a Catalunya només hi havia quatre centres jerarquitzats: Ciutat Badia, la Mina i Canteres, a Barcelona, i Vila-roja, a Girona. A partir del 1988, aquesta plaça va ser la de pediatre d'atenció primària del CAP Canteres i ell la va ocupar fins l'any 2001, quan va obtenir la plaça de pediatre d'atenció primària del CAP Guineueta en la qual ja es va jubilar de la medicina pública l'any 2015.

Com a metge adjunt i pediatre d'atenció primària va publicar el primer article que definia la tasca pediàtrica en un centre d'atenció primària. Aquest article, «Experiència del Servei de Pediatria del Centre d'Atenció Primària de Canteres», referenciat com a treball original l'any 1986 al *Butlletí de la Societat Catalana de Pediatria*, descriu l'evolució dels vint primers mesos de funcionament d'un servei de pediatria en règim jerarquitzat, la introducció de la història clínica d'atenció primària a cada malalt i la visita pediàtrica fins als 14 anys. També valora la funció de la infermeria pediàtrica en el règim extrahospitalari. Quan es van complir els 10 i 25 anys (1994 i 2009) de l'inici de la reforma recordava d'on veníem i cap on anàvem en una carta al director de PEDIATRIA CATALANA.

Els primers anys de la dècada dels noranta es va iniciar la docència en alguns CAP, i el de Canteres va tenir

aquest privilegi. Això li va permetre manifestar-se com un excel·lent docent en la pediatria ambulatoria. Els alumnes de sisè de medicina i rotatori gaudien amb el contacte amb ell i amb les seves explicacions, i li manifestaven el reconeixement després de la seva estada al centre. La millor docència la va demostrar en la bonhomia, l'empatia i el tracte fàcil i molt afectuós amb els petits pacients i amb les famílies. Estimava amb bogeria els infants i especialment els més petits. Aquests últims mesos, en les converses telefòniques que teníem, es queixava de la manca d'interès per la puericultura, una branca que és imprescindible en la bona formació del pediatre, i recordava el llibre *El niño normal*, d'Illingworth.

Lector habitual del *Butlletí de la Societat Catalana de Pediatria* i posteriorment de PEDIATRIA CATALANA, va ser un gran estudiós de la literatura pediàtrica a través dels llibres de text i les revistes.

Va dedicar els darrers quinze anys d'exercici en el sistema públic al CAP Guineueta gaudint del tracte amb els més petits i fent bromes amb els més grans. Va ser un gran defensor de les vacunes, apassionat de la dermatologia, i compartia amb il·lusió, amb companys i estudiants, tot el que havia anat aprenent. Les seves sessions sobre malalties exantemàtiques, en què combinava imatges, coneixements i experiència personal, van ser memorables i aconseguen convocar tot el personal del CAP. Els que vam treballar amb ell el descriuríem com un gran clínic. Crític amb la rigidesa dels protocols i amb la gestió allunyada de la clínica i la pràctica diària, defensava amb vehemència les seves opinions.

Les seves grans passions (l'excursionisme, la muntanya, el futbol i els esports, els viatges, l'estudi, la crítica de la realitat quotidiana) s'han vist truncades per la malaltia. Durant els darrers mesos, el seu fill l'ha cuidat de manera atenta, amb molt d'afecte i de manera constant. Ens ha deixat encara jove, però ell va gaudir com ningú de la tasca assistencial i docent, i va ser un pediatre excel·lent que va saber combinar la medicina pública i la medicina privada durant els últims quaranta-cinc anys.

Donem l'últim adéu a un gran amic, una persona intel·ligent, molt generosa i atent a les necessitats dels altres, enamorat de la infància i la pediatria, i de gran qualitat humana i professional.

Josep M. Casanovas Gordó
Marta Boné Ortiz